

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT KORTRIJ
PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, TWEEDE KAMER MET EEN RECHTE
RECHTSPREKEND IN BURGERLIJKE ZAKEN**

In de zaak 04/218/A (a7z)

**DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE
INSPECTEUR BIJ HET MINISTERIE VAN DE
VLAAMSE GEMEENSCHAP VAN DE AFDELING
RUIMTELIJKE ORDENING VOOR DE PROVINCIE**

- ;
- met kantoor te _____ doch ten
einde dezer woont kiezende bij zijn hieronder vermelde
raadsman _____ ;
 - EISER –
 - vertegenwoordigd door en pleitend meester

tegen:

1. _____ , handelaar;
- geboren _____ ;
 2. _____ bediende;
- geboren _____
- samenwonende te _____
 3. _____ , bediende;
- geboren _____ ;
- wonende te _____ ;
- VERWEERDERS –
 - allen vertegenwoordigd door en pleitend meester

Gelet op de artikelen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Bij vonnis, uitgesproken op 15 maart 2005, heeft de Rechtbank ambtshalve de debatten heropend teneinde aan eisende partij toe te laten de nodige verduidelijkingen te geven nopens de temporele werking van de wetten en decreten in de thans voorliggende zaak en de invloed daarvan op het strafbaar karakter van de door verwerende partijen in 1996 verrichte bodemreliëfwijziging.

Zowel eisende partij als verwerende partijen hebben besluiten neergelegd.

De raadslieden van de partijen zijn verschenen en hebben gepleit in openbare terechtzitting op 1 februari 2006.

De Rechtbank heeft kennis genomen van het bundel van de rechtspleging en van de stukken.

Bepoordeling (vervolg)

1. Nopens de vraag of de herstellvordering, die per brief van 24 april 1998 werd ingesteld, al dan niet is komen te vervallen doordat het strafdossier zonder gevolg werd geklasseerd.

Volgens verwerende partijen moet het bewijs worden geleverd dat zij een misdrijf hebben gepleegd en faalt eisende partij in deze bewijslast.

Eisende partij van haar kant argumenteert dat een seponering geen beslissing is waarvan enig gezag van gewijsde uitgaat en moet derhalve worden aangenomen dat de uit het stedenbouwmisdrijf voortvloeiende herstellvordering, welke per brief van 24 april 1998 werd ingesteld, niet is komen te vervallen door het sepot. In acht genomen de vaststelling dat de herstellvordering nog steeds actueel is, meent eisende partij, die zich daarbij aansluit, dat deze dient te worden behouden en dat zij burgerlijk kan worden nagestreefd zoals voorzien in het artikel 151 van het decreet van 18 mei 1999. Daarvoor diende volgens eisende partij geen nieuwe herstellvordering te worden geformuleerd met dezelfde draagwijdte als de herstellvordering van 24 april 1998.

De Rechtbank stelt vast dat de gemachtigde ambtenaar van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (departement Leefmilieu en Infrastructuur - administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten & Landschappen - afdeling ROHM op 24 april 1998 een brief aan de Procureur des Konings bij de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk heeft verstuurd (bundel meester stuk 15), waarin hij vraagt een herstellvordering bij de Rechtbank te willen inleiden met het oog op een vonnis terzake, en meteen ook op een strafrechtelijke veroordeling van de overtreder.

Artikel 149, § 2 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt:

"De herstellvordering wordt bij het parket ingeleid bij gewone brief, in naam van het Vlaamse Gewest of van het college van burgemeester en schepenen, door de stedenbouwkundige inspecteurs en de aangestelden van het college van burgemeester en schepenen."

Deze bepaling is evenwel pas in werking getreden op 1 mei 2000.

Voordien werd de wijze waarop tot het instellen van een herstellvordering per brief kon worden overgegaan, geregeld door artikel 68 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 (opgeheven krachtens artikel 171 van het decreet van 18 mei 1999), waarin was bepaald:

"§ 1. Benevens de straf beveelt de rechtbank, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of van het college van burgemeester en schepenen, doch met hun gezamenlijk akkoord in de sub b en c bedoelde gevallen :

- a. ofwel de plaats in de vorige staat te herstellen of het strijdige gebruik te staken;*
- b. ofwel bouwwerken of aanpassingswerken uit te voeren;*
- c. ofwel een geldsom te betalen, gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen.*

De rechtbank bepaalt daarvoor een termijn, die in de sub a en b bedoelde gevallen één jaar niet mag overschrijden.

In geval van veroordeling tot de betaling van een geldsom, bepaalt de rechtbank deze som op het geheel of een deel van de door het goed verkregen meerwaarde en beveelt zij dat de veroordeelde zich op geldige wijze zal kunnen kwijten door de plaats binnen een jaar in de vorige staat te herstellen. De betaling van de geldsom geschiedt in handen van de ontvanger der registratie, op een speciale rekening van de door de Vlaamse regering beheerde begroting.

De rechten van de burgerlijke partij zijn in geval van rechtstreeks herstel beperkt tot de door de bevoegde overheid gekozen wijze van herstel, onverminderd het recht om vergoeding van schade te eisen van de veroordeelde.

§ 2. Voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld of dat de bouw- of aanpassingswerken niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd, beveelt het vonnis dat de gemachtigde ambtenaar, het college en eventueel de burgerlijke partij van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien. De overheid of de particulier die het vonnis uitvoert, is gerechtigd de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hem gekozen plaats.

De veroordeelde is gehouden alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

§ 3. Bestaat het misdrijf niet in het uitvoeren van werken of het verrichten van handelingen in strijd met de voorschriften van de plannen van aanleg, van de ter uitvoering van dit decreet vastgestelde verordeningen of van een verkavelingsvergunning, en komen die werken en handelingen, met het oog op de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, in aanmerking voor afgifte van de vereiste vergunning, dan kan de Vlaamse regering of de gemachtigde ambtenaar, in overleg met het college van burgemeester en schepenen, een vergelijk treffen met de overtreder, mits deze binnen de termijn die hij opgeeft een geldsom betaalt, gelijk aan het dubbel van het bedrag der bouwbelasting, die niettemin aan de gemeente verschuldigd blijft. De Vlaamse regering bepaalt de te betalen geldsommen per categorie van werken en handelingen die van de bouwbelasting zijn vrijgesteld. De betaling geschiedt in handen van de ontvanger der registratie, op een speciale rekening van de door de Vlaamse regering beheerde begroting. De publieke vordering en het recht van de overheid om enig verder herstel te eisen, vervallen door de betaling.

§ 4. De rechtbank kan, op vordering van de kopers of van de huurders, hun titel van eigendomsverkrijging of van huur op kosten van de veroordeelde vernietigen onverminderd het recht om vergoeding van schade te eisen van de schuldige."

Artikel 70 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 bepaalde:

"De gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen kan voor de burgerlijke rechtbank vorderen dat de plaats in de vorige staat wordt hersteld. In gemeenschappelijk overleg kan de ene of de andere eveneens vorderen dat ofwel bouwwerken of aanpassingswerken worden uitgevoerd, ofwel een geldsom wordt betaald gelijk aan het geheel of een deel van de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen.

In geval van een voor de burgerlijke rechtbank ingestelde vordering zijn de bepalingen van artikel 68, § 1, tweede en derde lid, § 2 en § 4 mede van toepassing.

De rechten van de derde benadeelde, die samen met de openbare overheid of afzonderlijk optreedt, zijn in geval van rechtstreeks herstel beperkt tot de door de bevoegde overheid gekozen wijze van herstel, onverminderd het recht om vergoeding van schade te eisen van de veroordeelde."

De op 24 april 1998 van kracht zijnde bepalingen lieten niet toe dat de gemachtigde ambtenaar zelf een herstellvordering *inleidde* door middel van een brief gericht aan het parket, wat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur thans wel kan. Uit de bewoordingen van de brief van 24 april 1998 blijkt trouwens duidelijk dat de gemachtigde ambtenaar niet zelf tot het instellen van een herstellvordering is overgegaan, maar aan de Procureur des Konings heeft gevraagd een herstellvordering te "willen" inleiden.

Derhalve is er *in casu* geen sprake van een herstellvordering die op 24 april 1998 effectief werd "ingeleid" en bestaat er bijgevolg geen enkele mogelijkheid dat thans twee herstellvorderingen met hetzelfde voorwerp aanhangig zouden zijn (de ene bij het parket, de andere bij huidige Rechtbank).

2. Nopens de temporele werking van de wetten en decreten in de thans voorliggende zaak en de invloed daarvan op het strafbaar karakter van de door verwerende partijen in 1996 verrichte bodemreliëfwijziging.

Volgens eisende partij is de herstellvordering gesteund op artikel 146, 1° van het decreet van 18 mei 1999 op de ruimtelijke ordening, dat als stedenbouwinbreuk zowel het uitvoeren als het instandhouden van inbreuken op artikel 99 juncto artikel 149, § 1 van datzelfde decreet viseert.

Blijkens de dagvaarding hebben verwerende partijen zonder vergunning een weide opgehoogd die gelegen is in een parkgebied. Het gaat hier om feiten daterend van april 1996, waaromtrent op 24 juni 1996 en 22 juli 1996 proces-verbaal werd opgesteld.

De Rechtbank stelt vast dat artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 onder meer bepaalt "*§ 1. Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning :*

(...)

4° het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen;

(...)

Als aanmerkelijke reliëfwijziging zoals bedoeld in het eerste lid, 4°, wordt onder meer beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of functie van het terrein wijzigt.

(...)

§ 2. De Vlaamse regering kan de lijst vaststellen van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor, wegens hun aard en/of omvang, in afwijking van § 1, geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

§ 3. Een provinciale en een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening kunnen de vergunningsplichtige werken, handelingen en wijzigingen, genoemd in § 1, aanvullen. Ze kunnen ook voor de met toepassing van § 2 van vergunning vrijgestelde werken en handelingen de stedenbouwkundige vergunningsplicht invoeren."

Artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt onder meer:

"Met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van (26 EUR) tot (400.000 EUR) of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die : <DVR 2002-03-01/41, art. 2, 009; Inwerkingtreding : 01-01-2002>

1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;

(...)

De minimumstraffen zijn echter een gevangenisstraf van vijftien dagen en een geldboete van (2.000 EUR), of één van deze straffen alleen, indien de in het eerste lid bedoelde misdrijven gepleegd worden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep. <DVR 2002-03-01/41, art. 2, 009; Inwerkingtreding : 01-01-2002>

(De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.) <DVR 2003-06-04/46, art. 7, 012; Inwerkingtreding : 22-08-2003>

(Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, (aangewezen in ruimtelijke uitvoeringsplannen of plannen van aanleg), alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen.) <DVR 2003-06-04/46, art. 7, 012; Inwerkingtreding : 22-08-2003> <DVR 2003-11-21/39, art. 46, 013; Inwerkingtreding : 08-02-2004>".

Artikel 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt:

"§ 1. (Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/c een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, bedoeld in artikel 146, werden uitgevoerd. Indien deze inbreuken dateren van voor 1 mei 2000 is voorafgaand een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist.

Het (...) advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid moet worden verleend binnen 60 dagen na de aangetekende adviesaanvraag. Wanneer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid geen (...) advies heeft verleend binnen de gestelde termijn, mag aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan. <DVR 2003-11-21/39, art. 48, 013; Inwerkingtreding : 08-02-2004>

Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen :

- 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking;*
- 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden;*
- 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.*

Indien de vorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen niet overeenstemmen, heeft de vordering van eerstgenoemde voorrang.) <DVR 2003-06-04/46, art. 8, 012; Inwerkingtreding : 22-08-2003>

(De rechtbank bepaalt een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen, eveneens een dwangsom bepalen per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregelen.) <DVR 2003-11-21/39, art. 48, 013; Inwerkingtreding : 08-02-2004>".

Zowel artikel 99 als artikel 149, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 zijn in werking getreden op 1 mei 2000.

Er moet dus worden nagegaan of dezelfde feiten ook vóór 1 mei 2000 strafbaar waren in hoofde van verwerende partijen.

Dit blijkt wel degelijk het geval te zijn.

Artikel 66 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 bepaalde immers:
"Met gevangenisstraf van acht tot vijftien dagen en geldboete van 26 tot 2 000 frank of met één van deze straffen alleen worden gestraft, zij die door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk maken op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit decreet.

De misdrijven begaan bij het gebruik van een grond voor het opstellen van vaste of verplaatsbare inrichtingen, kunnen ten laste gelegd worden van degene die ze heeft opgesteld, alsook van de eigenaar die de opstelling heeft toegestaan of gedoogd.

De straffen zijn echter gevangenisstraf van vijftien dagen tot zes maanden en geldboete van 2 000 tot 20 000 frank, of één van deze straffen alleen, indien de schuldigen aan de in het eerste lid omschreven misdrijven, personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen. Hetzelfde geldt voor degenen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden.

Met gevangenisstraf van acht tot vijftien dagen en geldboete van 26 tot 2 000 frank of met één van deze straffen alleen worden gestraft, zij die door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging inbreuk maken op de bepalingen van artikel 42, § 1, punt 7 van dit decreet.

Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op bovenbedoelde misdrijven evenals op die welke in de artikelen 69 en 71 zijn omschreven."

Artikel 42 van hetzelfde decreet (opgenomen in titel II ervan) bepaalde:

"§ 1. Niemand mag zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

(...)

2° ontbossen, het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen;

(...)."

Zowel artikel 42 als artikel 66 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 waren reeds in voege op 24 juni 1996 en 22 juli 1996 (datum waarop de processen-verbaal werden opgesteld). Het gaat immers om de gecoördineerde tekst van de artikelen 44 en 64 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, waarvan de bepalingen in het Vlaamse Gewest van kracht zijn gebleven na de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen.

Uit de door eisende partij neergelegde stukken blijkt wel degelijk dat verwerende partijen in april 1996 zijn overgegaan tot een ophoging die zowel de aard als de functie wijzigt van een gedeelte van de weide (meer bepaald een) die gelegen is in een parkgebied naast het onroerend goed te , waarvan zij de eigenaars zijn.

Wel moet worden onderzocht of verwerende partijen zich terecht kunnen beroepen op hetgeen een Omzendbrief van 18 november 1987 bepaalde, namelijk dat enkel een reliëfwijziging van meer dan 50 centimeter als "aanmerkelijk" kon worden aanzien.

Verwerende partijen leggen de tekst van deze omzendbrief als stuk nr. 4 van hun bundel neer, die zij hebben gedownload van de website van de Vlaamse Gemeenschap (<http://www2.vlaanderen.be/ned/sites/ruimtelijk/Nwetgeving/omzendbrieven/19871118.html>).

Er wordt in bepaald:

"In de toelichting bij het Koninklijk Besluit van 16 december 1981 betreffende de werken van geringe omvang, wordt een reliëfwijziging van meer dan 50 cm als een aanmerkelijke wijziging

van het reliëf beschreven. Deze stelling werd door de bevoegde Gemeenschapsminister herhaalde malen bevestigd, bovendien met de vermelding dat de hogervermelde toelichting door de administratie als richtlijn wordt gevolgd.

Ik wens derhalve duidelijk te stellen dat voortaan, en voor zover dit nog niet het geval is, elke reliëfwijziging van meer dan 50 cm als "aanmerkelijk" dient beschouwd te worden en derhalve vergunningsplichtig, ongeacht het feit of deze reliëfwijziging al dan niet gepaard gaat met een gebruikswijziging."

Naar het oordeel van de Rechtbank kan een omzendbrief de draagwijdte van een strafbepaling noch beperken, noch verruimen. Verwerende partijen beroepen zich dus tevergeefs op de tekst van de omzendbrief van 18 november 1987 om te stellen dat zij te goeder trouw hebben gehandeld en dat aldus bij hen de intentie ontbrak om een misdrijf te plegen.

Derhalve is het bewijs geleverd dat verwerende partijen een strafbaar feit hebben gepleegd in de zin van artikel 66 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 en artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999.

Eisende partij vordert derhalve terecht dat verwerende partijen zouden worden veroordeeld tot betaling van een meerwaardesom.

3. Nopens het bedrag van de meerwaarde die het litigieuze perceel grond heeft verkregen ingevolge de door verwerende partijen op wederrechtelijke wijze uitgevoerde aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem

Eisende partij vordert de toekenning van een bedrag van 14.502,00 euro.

Verwerende partijen argumenteren dat de Rechtbank op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde bepaalt. Volgens verwerende partijen is het gevolg van de ophoging dat alleen de koeien er wel mee varen omdat ze in veiligheid kunnen staan bij wateroverlast, dat het huis van één van hen deels meer beveiligd is tegen het binnendringen van de regen en dat ook andere woningen van meer beveiligd zijn tegen wateroverlast. Nog steeds volgens verwerende partijen is er dus sprake van "niveauwijziging zonder opbrengst".

De Rechtbank is van oordeel dat het door verwerende partijen gepleegde misdrijf in hunnen hoofde wel degelijk aanleiding heeft gegeven tot een meerwaarde die in financiële termen kan worden uitgedrukt. Zoals verwerende partijen zelf aangeven, is hun onroerend goed thans meer beveiligd tegen het risico op indringend water afkomstig van l. Dit heeft naar het oordeel van de Rechtbank wel degelijk impact op de waarde van hun onroerend goed.

Naar billijkheid begroot de Rechtbank deze meerwaarde op 6.125,00 euro.

Gelet op artikel 50 van het Strafwetboek, dienen verwerende partijen solidair te worden veroordeeld tot betaling van dit bedrag.

Zoals verwerende partijen terecht vorderen, dient hen het recht te worden verleend om zich eveneens te kwijten door binnen een jaar vanaf heden de plaats te herstellen in de oorspronkelijk toestand, zoals bepaald in artikel 149, § 5 van het decreet van 18 mei 1999.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Beslissend op tegenspraak;

Verklaart de vordering toelaatbaar en als volgt gegrond;

Bepaalt het bedrag van de meerwaarde die het perceel grond gelegen te _____, heeft verkregen ingevolge het ophogen ervan zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, op **ZESDUIZEND HONDERD EN VIJFENTWINTIG EURO NUL CENT (6.125,00 euro)**;

Veroordeelt verwerende partijen solidair tot betaling van dit bedrag aan eisende partij, vermeerderd met de gerechtelijke rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 28 januari 2004 tot de datum van effectieve betaling;

Zegt evenwel dat verwerende partijen zich eveneens op een geldige wijze kunnen kwijten door binnen een jaar vanaf heden de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand;

Veroordeelt verwerende partijen solidair tot de gedingkosten, die aan de zijde van eisende partij worden vereffend op 251,78 euro (dagvaarding en rolstelling) + 194,25 euro (hypothecaire inschrijving) + 356,97 euro (rechtsplegingsvergoeding) = 803,00 euro in totaal;

Verklaart vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal.

Aldus gevonnist en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Kortrijk, in openbare terechtzitting op **ACHTENTWINTIG MAART TWEEDUIZEND EN ZES.**

Aanwezig : _____, alleenzetelend rechter,
_____, griffier.